

Na vodní hladině se vzdula první bublina. Nalil vodu do jejího oblíbeného hrnečku a vložil do ní sáček s heřmánkovým čajem a dvě kostky cukru. V kuchyni si připadal neohrabaný, ale před ní by to ani za nic nepřiznal. Na rovnost v jejich vztahu velmi dbala, tedy alespoň teoreticky.

Postavil hrnek a talířek pečlivě na podnos a zamířil ke schodišti vedoucímu do patra. Když vstoupil na první rozvrzaný schod, opět ho přepadl stejný nepokoj jako před chvílí. Není nahoře nezvykle ticho? Před deseti minutami ho objímala na přivítanou, nemohla přece ještě usnout.

Zavolal na ni jménem. Nezaslechl žádnou odpověď, jen kroky svých chodidel ve vlněných ponožkách po borovém dřevě a šum kapek dopadajících na střešní okno, které do střechy zasadil, když roztál letošní sníh. Určitě už usnula, uklidňoval se a stoupal dál po schodech.

Když vyšel do patra, srdce mu bušilo. Znovu zavolal její jméno. Ticho. Z hrnku vyšpláchla trocha čaje a spálila mu palec, zašklebil se. Nalil do hrnečku nezvykle moc vody – další důkaz jeho nervozity.

Dveře do pokoje byly pootevřené. U země táhlo, jako by bylo otevřené okno. Možná se chtěla nadýchat čerstvého vzduchu. Za deště ale přece okna nikdy neotevírala. Strčil do dveří nohou, opatrně, kdyby opravdu spala.

Pohled, který se mu naskytl, ho omámil jako úder do obličeje.

1

SUNDSVALL,
SOBOTA 3. KVĚTNA

Takže tady bude v následujících dnech naše pracoviště,“ prohlásil „Ingemar Granstam, vedoucí státní Skupiny profilování pachatelů, a přeletěl pohledem okolí.

„Ano,“ ozval se dvaadvacetiletý kriminální technik Tim Walter z prostředního zadního sedadla. „Žije tu 50 780 obyvatel, v celém kraji pak skoro dvakrát víc.“

Natočil si kšiltovku bokem, povýšeně se zašklebil a dodal: „A jeden pachatel, kterého brzo vyprofilujeme a chytíme.“

„Nebud' si tak jistý,“ zabručel Granstam a předjel nákladní auto naložené dřevem. „Je to jeden z nejzvláštnějších případů, které jsem kdy měl na stole.“

„Ale i tak je to váš třicátý sedmý tady u SPP, ne?“

„To jó,“ protáhl Granstam norrlandským přízvukem. „Šestnáctý mimo Stockholm, první v Sundsvallu. Někdy se cítím jako Nils Holgersson na divoké huse, jen s tím rozdílem, že my létáme po Švédsku ve stopách smrti.“

„A teď je čas na norrlandské Chicago,“ usmál se Walter. „Je pravda, že jste nerozlouskl jen jeden jediný případ?“

„Jó,“ zabručel Granstam a pohled mu potemněl. „Sériový vrah, dostal přezdívku Chameleon.“

„Ten, co napodoboval slavné vraždy minulosti?“ zajímala se Nathalie Svenssonová.

Granstam přikývl.

„Ale už celých sedm let nic neprovedl, takže opravdu upřímně doufám, že už o něm nikdy neuslyšíme.“

V černém BMW se rozhostilo ticho. Nathalie pozorovala kouř stoupající z komínů továren rozmístěných podél moře, rozprostíral se nad městem a ležel mezi dvěma kopcí, na kterých se město rozkládalo, jako poklop. Toto je její druhý případ u SPP. Jako přední švédská odbornice na psychopaty pomohla loni o Vánocích v Malmö dopadnout sériového sexuálního násilníka. Když se jí Ingemar Granstam zeptal, jestli by pro skupinu nechtěla pracovat i nadále, potěšilo ji to, ale dokázala si představit i lepší okolnosti, za kterých jejich spolupráce mohla začít.

Minulý pátek viděla, jak zemřel její vlastní otec. Obrazy a zvuky jí kolovaly hlavou dvacet čtyři hodin denně, řezaly ji do duše a těla jako střepy z okna, kterým otec proskočil. Navzdory bolesti stále ještě nechápala, co se vlastně stalo.

Její matka Sonja už měla smrt na jazyku, ale povedlo se jí z života nebezpečné otravy zotavit. Teď byla ve svém domě kousek od Uppsaly, obklopená kamarádkami. Když odtamtud Nathalie odjížděla, necítila se nijak provinile. Vždyť bude koneckonců pryč jenom asi den. Zítra v sedm večer si u Håkana vyzvedne děti. Ať se stane cokoli, zítra už bude zpátky v Uppsale. Pokud by jejich dohodu porušila, Håkan by se nezdráhal použít to při sporu o děti proti ní. A především chtěla Teji a Gabrielovi oznámit, že dědeček zemřel, a to ještě dřív, než to Håkanovi „náhodou uklouzne“. V tisku se naštěstí neobjevilo nic víc než že Victor Nilson, známý obchodník a bojovník za rovnoprávnost, zemřel na následky nešťastného pádu.

Otevřela svou kabelku ze značkové italské kůže, vytáhla kapesní zrcátko a upravila si obočí. Granstam ji nepožádal, aby s nimi jela, jen kvůli profilování pachatele. Hlavním důvodem bylo, že sundsvallští policisté chytili těžce narušeného psychopata a chtěli, aby ho Nathalie vyslechla. To jí přirozeně lichotilo, ale s ohledem na děti a to, co se stalo, se jí nerozhodovalo zrovna snadno. Nakonec ji k souhlasu přiměla až její mladší sestra Estelle, která jí dnes ráno zavolala a prosila, ať přijede.

Nathalie Estelle neviděla skoro tři roky a jejich ranní rozhovor v ní probudil radost, starost i zvědavost. Věděla, že Estelle je do případu zapletená, jednak jako svědkyně a jednak jako domnělá milenka jednoho ze dvou zmizelých lékařů. Granstam nezmínil, že ji místní policie podezírá, ale Nathalie věděla, že to zamlčel jen proto, aby ji uklidnil. Estelle nechtěla po telefonu vysvětlovat, proč chce, aby Nathalie přijela. Řekla jí jen, že policii nevěří, že se všechno šíleně zamotalo a že potřebuje podporu. Mluvila nápadně nervózně a nepřírozeně, Nathalie ji takhle ještě nikdy neslyšela.

Nathalie se nemohla dočkat, až jí Estelle vysvětlí, proč před devíti lety tak náhle odešla od rodiny. Tehdy to sestra obhajovala tak, že chce žít svůj vlastní život, vyzkoušet něco nového. Nathalie měla vždy pocit, že to není celá pravda, ale po několika letech stále stejných otázek a odpovědí její vysvětlení přijala. Události posledních dní však na sestřino nečekané stěhování vrhly nové světlo. Nemusela být psychiatricka, aby si spočítala, že Estelle o nepochopitelném dvojím životě jejich otce věděla. Otázkou je, kolik toho věděla. A nejtěžší otázka ze všech: byla jeho obětí i sama Estelle?

Ingemar Granstam si nakroutil knír a zastavil na červenou. Dorazili na okraj centra. Bylo tři čtvrtě na dvě a nad domy a ulicemi se rozprostíralo šedivé světlo. Milha zahladila městské věžičky a věže, moře vypadalo jako naleštěný hliníkový plech.

„Ve dvě hodiny máme schůzku s komisařem Johanem Axbergem, kde všechno probereme,“ oznámil Granstam, a jakmile naskočila oranžová, šlápl na plyn. „Jedeme přímo na stanici, v hotelu se můžeme přihlásit později.“

„Kde budeme spát?“ zeptal se Tim Walter.

„V hotelu Knaust,“ odpověděl Granstam.

„Staré letovisko dřevařských magnátů,“ pousmál se Tim a postrčil si kšiltovku do čela. „Věděli jste, že jeden z nich jezdil po tom mramorovém schodišti v hale na koni?“

„Jó, o tom jsem slyšel,“ zamumlal Granstam, ale zdálo se, že je myšlenkami jinde.

Nathalie věděla, že Granstam během cesty stejně jako ona sama dumá nad těmi několika málo informacemi, které k případu dostali. Ve skupině měli dohodu, že se předem nebudou pouštět do žádných spekulací. Pro vytvoření kvalitního profilu pachatele je nezbytné vidět místo činu a pokusit se vžít do myšlenek, pocitů a činů pachatele. Předčasné spekulace tomuto procesu většinou brání a zavádějí ho na scestí. Granstam byl v tomto směru neoblomný.

„Těším se na snídani v hotelu,“ prohodil Tim a ťukal něco do svého iPadu. „Vypadá luxusně.“

Nathalie si vzpomněla na Estellinu nabídku, že může přespat u ní, Roberta a dětí doma. Intuitivně odmítla. Jednak by s tím Granstam nejspíš nesouhlasil, jednak se v posledních dnech naučila na nikoho nespolečat – dokonce ani na ty, o kterých si myslela, že je zná nejlépe.

Přijeli do centra. Honosné budovy z přelomu století se mísily s běžnou městskou zástavbou, všechny však měly jedno společné – byly postaveny z kamene.

„Věděli jste, že po požáru v roce 1888 tady zůstalo devadesát procent obyvatel bez střechy nad hlavou?“ odložil Tim Walter svůj iPad. „Byl to

mimochodem největší požár ve švédských dějinách. Sochy draků na rozích ulic jsou ochránci města, chrání ho před dalšími požáry.“

Nathalie a Granstam si vyměnili pohledy. „Díky za hodinu dějepisu, Time,“ řekla Nathalie. „Mít paměť jako ty, nemusela jsem na medicíně tak dřít.“

Tim se opřel o sedačku, založil si ruce za hlavou a tvářil se spokojeně. Granstam sledoval GPS a za pučícími listy bříz a javorů po levé straně se vynořil velký kostel z červených cihel.

„Za chvíli jsme tam. Time, ty to určitě víš – jak se jmenuje ten kostel?“

„Kostel Gustava Adolfa, říká se mu G2,“ vyhrkl Tim, kterému nedocházelo, že se kolegové jeho znalostmi spíš baví, než aby jim imponovaly.

Na kruhovém objezdu Olofa Palmeho zabočil Granstam vlevo a vjel na ulici Storgatan. Nalevo mezi listnatými stromy a bytovými domy prosvítala ráhna lodí na Selångerském jezeře. Nathalii zarazilo, jak moc se tu jaro v porovnání s Uppsalou opozdilo, ale vzápětí si uvědomila, že její dojem částečně ovlivňuje šedivé počasí a déšť, který právě očistil vzduch od pylu a hmyzu.

Policejní stanice sídlila v čtyřpatrovém domě z hnědých cihel s okny těsně vedle sebe. Nathalie vklouzla do lodiček a upravila si pravé ramínko podprsenky, které jí pod blůzou švestkové barvy sklouzlo. Ujistila se, že má v kabelce peněženku i mobil, pečlivě ji zavřela a vystoupila, jako vždy poslední z osazenstva auta.

„Těším se, až se seznámím s Johanem Axbergem,“ prohodil Tim Walter.

„To jó,“ přikývl Granstam a zamknul auto. „Johan Axberg je jeden z našich nejlepších policejních vyšetřovatelů.“

„To on překazil ten teroristický útok na festivalu Storsjöyran loni v létě, že?“ zeptala se Nathalie.

„Je to tak,“ potvrdil Granstam a otráveně se narovnal. „Ale umí být i dost nezvladatelný. Poté co před dvěma lety zmlátil bývalého své přítelkyně, ho postavili mimo službu a proběhlo i interní šetření. Zprostil ho obvinění, ale víte, co se říká...“

„Není kouře bez ohně?“ navrhl Tim a přehodil si přes rameno tašku s třemi počítači.

„To jsem neměl na mysli, ale to je jedno,“ zamumlal Granstam a šouravým krokem vyrazil ke vchodu.

Nathalie vrhla na Tima přísný pohled. Věděl stejně dobře jako ona, že i Granstama nedávno postavili mimo službu, interně vyšetřovali a že tohle je po více než roce jeho první velký případ. Určité empatie by snad měli být schopni i lidé, u nichž je devadesát procent mozku zaměřeno na zapamatování čísel a na pohled nesmyslných kombinací písmen.

Ingemar Granstam se před vchodem zastavil, ztěžka se obrátil ke svým kolegům a přešel si dlaní po pleši.

„A mějte na paměti, že místní tým není buhvíjak nadšený z toho, že jsme tady. To jejich velitel Ulf Ståhl nás požádal, abychom přijeli.“

„Místní švestky si značkují revír,“ zakřenil se Tim na Nathalii, když procházeli skleněnými dveřmi.

Nathalie jeho úsměv neopětovala. V duchu slyšela strach v Estellině hlasu, její zajímavé žadonění o pomoc.

2

Tak už jsou tady, pomyslel si s povzdechem policejní komisař Johan Axberg. Stál u okna své kanceláře v třetím patře a sledoval, jak trojice ze státní kriminálky kráčí ke vchodu. Komisaře Granstama, legendárního „mrože z Kiruny“, znal z médií, ženu s ladnými křivkami a dlouhými hnědými vlasy a kluka v kšiltovce ale viděl poprvé. Na té ženě mu však bylo něco povědomého.

Přistoupil k psacímu stolu a vyhodil do koše prázdný balíček nikotinových náplastí. Po krátkém zaváhání uklidil do skříně fotografii Karolíny a Alfreda. Slíbil, že úvodní schůzku povede ve své kanceláři, a nechtěl vystavovat na odiv svůj soukromý život. Kdo ví, jaké závěry by kolegové ze skupiny profilování pachatelů z obyčejné rodinné fotografie vyvodili? Pousmál se své přehnané skepsi, ale pomýšlení na rychlost, s jakou velitel Ståhl požádal o pomoc, ho ještě nepřestalo dráždit. S výjimkou Granstama právě Johan vyřešil ve Švédsku nejvíc vražd. I když to byl po návratu z rodičovské dovolené po Vánocích jeho první případ vraždy, on a jeho tým by ho zcela určitě zvládli sami.

Tříkrát se napil studené vody přímo z kohoutku a nabádal se k pozitivnímu myšlení. Teď hlavně musí najít Erika. Zpráva o jeho zmizení ho šokovala a bylo jasné, že to má něco společného s psychiatrem, kterého včera našli zavražděného na ostrově Alnön. Poté co se o Erikově

zmizení dozvěděl, nedokázal už myslet na nic jiného. Karolína si stěžovala, že je ještě méně duchem přítomný než jindy, i když jeho znepokojení sdílela. Na případ dokázal chvílemi zapomenout jen díky Alfredově radosti z dalších pokroků, ale noční buzení jejich malého raubíře mu moc nedodávalo – kvůli stresu z Erikova zmizení spal velmi lehce a spánek mu připadal skoro až zbytečný.

Johan si osušil ústa hřbetem ruky a uvažoval, zda by měl SPP prozradit, že Erik je jeho nejlepší přítel. Rozhodl se s tím počkat. Zkušenosti mu říkaly, že policisté z hlavního města nemají zrovna pochopení pro to, že kolegové na maloměstech musí občas vyšetřovat zločiny, do kterých jsou zapleteni jejich blízcí.

Rozezvonil se telefon. Monika Roosová z recepce mu oznámila, že státní kriminálka dorazila. Požádal ji, ať je pošle nahoru, a vyrazil k výtahům.

3

„Třetí patro,“ oznámil kovový hlas a výtah pomalu zastavil. Dveře se otevřely. První, co Nathalie uviděla, když z výtahu vystoupila, byl muž, který zachytil její pohled a trochu překvapeně a jakoby proti své vůli se na ni usmál. Měl nakrátko ostříhané rozčuchané hnědé vlasy, dvoudenní strniště a poněkud bohémský styl – volnou lněnou košili, černé džíny a ošoupané pohorky. Částečně jí připomínal Franka, tento muž byl ale vyšší a štíhlejší než on a připomínal profesionálního plavce, se kterým se Nathalie scházela po rozvodu s Håkanem. Zaujalo ji především něco v jeho zelených očích. Zašimralo ji v břiše.

„Zdravím vás, jsem komisař Johan Axberg,“ natáhl k ní ruku.

„Nathalie Svenssonová,“ řekla a ruku přijala. „Toto jsou mí kolegové Ingemar Granstam a Tim Walter.“

„Dámy zdravím vždy jako první, i když vím, že vaší skupince dáma nevelí,“ usmál se Axberg a potřásl si rukou s Granstamem a Walterem.

Nathalie si v duchu povzdechla a cítila, jak šimrání mizí. Jeho komentář sice nebyl nijak urážlivý, ale muži, kteří měli potřebu vtípkovat o „dámách“, ji nebavili. Johan se na ni pátravě zadíval.

„Vypadáte totiž jako ta ženská v tom pořadu o pečení, na který se dívá moje přítelkyně, Leila peče se to jmenuje nebo tak nějak.“